



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 552/2024-15

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara a sudcov Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a Miroslava Duriša v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], narodeného [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom Mgr. Michalom Zálešákom, LL.M., Heyrovského 14, Bratislava, proti príkazu Okresného súdu Levice na domovú prehliadku sp. zn. 4Tp/201/2024-2-V-OS LV z 21. marca 2024 a postupu Okresného riaditeľstva Policajného zboru Levice v konaní vedenom pod ČVS: ORP-653/1-VYS-LV-2022 v súvislosti s výkonom domovej prehliadky 22. marca 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 22. mája 2024 domáha vyslovenia porušenia základných práv podľa čl. 19 ods. 2, čl. 21 ods. 1, čl. 22 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) príkazom Okresného súdu Levice (ďalej len „okresný súd“) na domovú prehliadku sp. zn. 4Tp/201/2024-2-V-OS LV z 21. marca 2024 a postupom Okresného riaditeľstva Policajného zboru Levice (ďalej len „okresné riaditeľstvo“) v konaní vedenom pod ČVS: ORP-653/1-VYS-LV-2022 v súvislosti s výkonom domovej prehliadky 22. marca 2024. Požaduje priznať mu primerané finančné zadosťučinenie a náhradu trov právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľovi boli uzneseniami vyšetrovateľa okresného riaditeľstva (ďalej len „vyšetrovateľ“) pod ČVS: ORP-653/1-VYS-LV-2022 z 22. decembra 2022 a 13. marca 2024 podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku vznesené obvinenia pre podozrenie zo spáchania prečinov ohovárania podľa § 373 ods. 1 a ods. 2 písm. c) Trestného zákona (rozhodnutie z 22. decembra 2022) a nebezpečného elektronického obťažovania podľa § 360b ods. 1 písm. a) Trestného zákona (rozhodnutie z 13. marca 2024).

3. Proti oboj rozhodnutiam vyšetrotaveľa sťažovateľ podal riadne opravné prostriedky, o ktorých do podania ústavnej sťažnosti nebolo Okresnou prokuratúrou Levice (ďalej len „okresná prokuratúra“) rozhodnuté (jej rozhodnutie č. k. 1 Pv 550/22/4402-20 z 10. januára 2024, ktorým zamietla sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu vyšetrotaveľa o vznesení obvinenia z 22. decembra 2022 pre jej oneskorenosť, generálny prokurátor Slovenskej republiky postupom podľa § 363 a nasl. Trestného poriadku zrušil uznesením č. k. IV/1 Pz 84/24/1000-10 z 2. mája 2024 a prikázal o veci znovu konať a rozhodnúť).

4. Podľa zistenia ústavného súdu okresná prokuratúra napokon obe sťažnosti sťažovateľa proti vzneseniu obvinení zamietla uzneseniami z 20. mája 2024 a zo 14. augusta 2024.

5. Príkazom sp. zn. 4Tp/201/2024-2-V-OS LV z 21. marca 2024 okresný súd nariadil domovú prehliadku nehnuteľnosti (bytu a k nemu prislúchajúcich priestorov), ktorú obýval sťažovateľ s odôvodnením, že sa tam zdržiava obvinený (sťažovateľ), a zároveň je dôvodné podozrenie, že sa tam nachádzajú veci dôležité pre trestné konanie, ktoré je nevyhnutné zaistiť.

6. Domová prehliadka bola na základe uvedeného príkazu vykonaná 22. marca 2024 a po jej realizácii bol uskutočnený výsluch sťažovateľa ako obvineného.

II.

Argumentácia sťažovateľa

7. Sťažovateľ v prvom rade poukázal na to, že už 22. januára 2024 žiadal prostredníctvom obhajcu, aby bol vypočutý ku skutkom, ktoré sa mu kladú za vinu. Napriek tomu bolo k jeho výsluchu pristúpené až po vykonaní domovej prehliadky. Domnieva sa, že vzhľadom na ním deklarovaný úmysel vypovedať mal vyšetrotaveľ výsluchom už skôr zistiť jeho postoj k skutkom, ktoré sa mu kladú za vinu, pritom skutočnosti opísané v uzneseniach o vznesení obvinenia nepopiera. Jeho výpoveď spolu s viacerými dôkazmi (maily, správy, svedecká výpoveď poškodenej a pod.), ktorými vyšetrotaveľ disponoval, by bola podľa sťažovateľa postačujúca na riadne zistenie skutkového stavu a následné rozhodnutie vo veci a nebolo by nevyhnutné pristúpiť k domovej prehliadke v jeho obydli, odobrať mu viaceré elektronické zariadenia obsahujúce komunikáciu súkromnej povahy a následne nariadiť znalecké dokazovanie. Domovú prehliadku navyše považuje za neprimeraný zásah do jeho práv v pomere k povahe trestných činov, z ktorých je obvinený. Okresný súd a okresné riaditeľstvo tak neprípustne zasiahli do jeho obydli, súkromia aj súkromnej korešpondencie prostredníctvom trestnoprávných inštitútov. Neoprávnené zásahy do osobnostných práv poškodenej by mali byť podľa sťažovateľa prejednávane a rozhodovane predovšetkým civilnými súdmi, ktoré sú výslovne povolané na to, aby v súlade so zásadou uplatnenia trestného práva ako prostriedku „ultima ratio“ prejednávali spory z občianskoprávných vzťahov, resp. súkromnoprávne spory.

8. Navyše, sťažovateľ sa snaží následky svojho konania odčiniť. Osobám, ktorým adresoval informáciu o obvinení poškodenej, už napísal vysvetľujúci mail. Samotnej poškodenej sa písomne ospravedlnil. Mail s ospravedlnením mal pripravený už pred vykonaním domovej prehliadky. Uviedol, že jeho cieľom nebolo poškodenú obťažovať, hoci takýto následok u nej v konečnom dôsledku nastať mohol, a ani zastrašiť. Išlo čisto o ventilovanie vlastnej frustrácie a hnevu, aj keď teraz si uvedomuje, že išlo o nevhodný spôsob.

9. Ak by aj bolo potrebné skutky riešiť v trestnom konaní, došlo podľa názoru sťažovateľa k prekročeniu nevyhnutnej miery na dosiahnutie účelu trestného konania s dopadom na jeho súkromie, obydlie a korešpondenciu. V spise sa nachádzali dôkazy o jeho komunikácii smerom k poškodenej a tretím osobám a túto komunikáciu nespochybnil, priznal sa k nej a oľutoval ju. K domovej prehliadke došlo až po 15 mesiacoch od vznesenia obvinenia a vo fáze, keď už bolo vykonaných množstvo ďalších dôkazov. Dôkazná situácia si tak nevyžadovala vstup do jeho obydli a zabavenie telefónov a USB kľúčov.

10. V ďalšom sťažovateľ namieta neprítomnosť obhajcu pri výkone domovej prehliadky, resp. skutočnosť, že obhajca o nej bol vyzozumený až v čase, keď už táto reálne prebiehala. Konkretizoval, že po poučení o jeho právach, pri ktorom vyslovene žiadal o vyzozumenie obhajcu, bolo prístupné k výkonu prehliadky o 7.02 h. Obhajca však bol vyšetrovateľom upovedomený až o 7.18 h, kedy už domová prehliadka prebiehala a sťažovateľ už vydal viaceré zariadenia, a to bez toho, aby mal možnosť sa poradiť so svojím obhajcom. Obhajca prišiel na miesto o 8.10 h. Keďže výsledok tohto úkonu môže byť použitý ako dôkaz v trestnom konaní, jeho obhajca mal byť o ňom vyzozumený už pri začiatku domovej prehliadky, pretože v tom čase už nemohol byť úkon, resp. jeho účel žiadnym spôsobom zmarený. Išlo navyše o neopakovateľný úkon, a preto bola prítomnosť obhajcu o to dôležitejšia. Takýmto postupom okresného riaditeľstva došlo k porušeniu jeho práva na obhajobu.

11. Napokon sťažovateľ okresnému riaditeľstvu vytýka, že o realizácii domovej prehliadky a možnosti účasti na nej mali byť poučení aj vlastníci nehnuteľnosti, v ktorej sa prehládavané obydlie nachádzalo. Títo však pri domovej prehliadke prítomní neboli a zo zápisnice o tomto vyšetrovacom úkone nevyplýva, že by v tomto zmysle poučení boli.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

12. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základných práv podľa čl. 19 ods. 2, čl. 21 ods. 1, čl. 22 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 ústavy a práv podľa čl. 8 dohovoru príkazom okresného súdu na domovú prehliadku sp. zn. 4Tp/201/2024-2-V-OS LV z 21. marca 2024 a postupom okresného riaditeľstva v konaní vedenom pod ČVS: ORP-653/1-VYS-LV-2022 v súvislosti s výkonom domovej prehliadky v obydli sťažovateľa 22. marca 2024, ku ktorému malo dôjsť tým, že nariadenie domovej prehliadky a jej realizácia neboli vzhľadom na dôkaznú situáciu a zistený skutkový stav vecí v danom trestnom konaní nevyhnutné a navyše o jej výkone neboli upovedomení vlastníci dotknutej nehnuteľnosti a včas ani obhajca sťažovateľa.

III.1. K namietanému porušeniu práv príkazom okresného súdu na domovú prehliadku sp. zn. 4Tp/201/2024-2-V-OS LV z 21. marca 2024:

13. Ústavný súd predovšetkým považuje za potrebné poukázať na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy, podľa ktorého môže ústavný súd konať o namietanom porušení sťažovateľových práv a vecne sa zaoberať jeho ústavnou sťažnosťou, iba ak sa sťažovateľ nemôže domáhať ochrany svojich práv pred iným súdom, resp. iným orgánom verejnej moci, prostredníctvom iných právnych prostriedkov, ktoré mu zákon na to poskytuje. Zmysel a účel uvedeného princípu spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy vecí nemôže

byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Všeobecné súdy a orgány činné v trestnom konaní, ktoré v trestnom konaní sú povinné vykladať a aplikovať príslušné zákony na konkrétny prípad v súlade s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy, sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie tých práv a základných slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým právnickým osobám alebo fyzickým osobám zaručuje. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity ochrany ústavnosti ústavným súdom podľa zásad uvedených v § 132 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) (obdobne pozri III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05, II. ÚS 137/2019, II. ÚS 428/2021, II. ÚS 257/2021, I. ÚS 77/2022, I. ÚS 559/2023).

14. V tejto súvislosti ústavný súd pripomína, že trestné konanie je od svojho začiatku až po jeho koniec proces, v ktorom sa v rámci vykonávania jednotlivých úkonov a realizácie garancií pre ochranu práv a slobôd môžu zo strany orgánov činných v trestnom konaní a súdov naprávať, resp. korigovať aj jednotlivé pochybenia. Spravidla až po jeho skončení možno na ústavnom súde namietat' pochybenia, znamenajúce porušenie práv a slobôd označených v čl. 127 ods. 1 ústavy, ak tieto pochybenia neboli odstránené v priebehu samotného trestného konania. Pokiaľ by ústavný súd na túto skutočnosť neprihliadal, poprel by účel a zmysel opravných prostriedkov v trestnom konaní, ktorým je okrem iného aj náprava pochybení vo veci konajúcich orgánov verejnej moci, v tomto prípade orgánov činných v trestnom konaní a súdu (pozri napr. II. ÚS 48/2022, II. ÚS 304/2022, II. ÚS 263/2023).

15. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh jasne vyplýva, že sťažovateľ figuruje v rámci dotknutého trestného konania ako (právoplatne) obvinený, čo bolo ústavnému súdu potvrdené aj na základe súčinnosti poskytnutej zo strany okresnej prokuratúry (jeho sťažnosti proti uzneseniam o vznesení obvinenia boli zamietnuté ako nedôvodné). Táto okolnosť vedie ústavný súd k záveru, že sťažovateľ má v postavení obvinenej osoby v zmysle platnej právnej úpravy v štádiu prípravného konania možnosť domáhať sa právne účinným spôsobom ochrany svojich označených práv.

16. Ústavný súd predovšetkým odkazuje na § 230 ods. 1 Trestného poriadku, podľa ktorého dozor nad dodržiavaním zákonnosti v prípravnom konaní vykonáva prokurátor. Úlohou prokurátora pri výkone dozoru v prípravnom konaní je dozerat' na to, aby orgány činné v trestnom konaní dodržiavali všetky ustanovenia Trestného poriadku, aby postupovali v zhode s účelom trestného konania a základnými zásadami trestného konania, musí pritom súčasne dbať na to, aby nikto nebol nezákonne obmedzovaný na základných právach a slobodách. Ústavný súd na toto ustanovenie nepoukazuje samoúčelne. Totiž, aj keď príkaz na domovú prehliadku vydal súd, dozorujúci prokurátor má možnosť v prípravnom konaní poskytnúť ochranu právam obvineného, a to v prípade, ak uzná jeho argumenty o neperfektnosti takéhoto súdneho príkazu. Aktuálna právna úprava trestného procesu zaťažuje bremenom dokazovania prokurátora, ktorý je zodpovedný za to, či toto bremeno v konaní pred súdom unesie. Prokurátor síce k obžalobe pripojí všetky dôkazy z prípravného konania (§ 234 ods. 3 Trestného poriadku), v obžalobe však osobitne označuje dôkazy, ktoré navrhuje vykonať na hlavnom pojednávaní [§ 235 písm. e) Trestného poriadku].

Ak dozorujúci prokurátor (na základe uplatňovanej obhajoby obvineného) dospeje k presvedčeniu, že dôkaz trpí vadami nezákonnosti (neústavnosti), neoznačí ich za spôsobilé preukázať vinu, a teda aj napriek tomu, že dozorujúci prokurátor nemôže vadný alebo neperfektný súdny príkaz na domovú prehliadku zrušiť, môže popísaným spôsobom v absolútnom rozsahu eliminovať jeho účinky. Napokon, ak by tak neurobil prokurátor, a s obdobnou argumentáciou obžalovaného by sa stotožnil súd v štádiu súdneho konania, ani súd by takýto príkaz nezrušil, ale ochranu by poskytol konštatovaním o neperfektnosti takéhoto príkazu a vylúčením výsledkov takejto domovej prehliadky z palety dôkazov spôsobilých preukázať vinu obžalovaného (II. ÚS 245/2024).

17. V naznačenom kontexte ústavný súd poukazuje aj na § 34 ods. 1 Trestného poriadku, podľa ktorého má obvinený (okrem iných práv) aj právo od začiatku konania proti svojej osobe vyjadriť sa ku všetkým skutočnostiam, ktoré sa mu kladú za vinu, a k dôkazom o nich.

18. Z hľadiska Trestným poriadkom priznaných práv obvineného možno s istotou konštatovať, že obvinený (sťažovateľ) v rámci svojho práva na obhajobu disponuje možnosťou spochybňovať zákonnosť a opodstatnenosť zaisťovacieho úkonu (domovej prehliadky) voči nemu vykonaného, predstavujúceho invazívny zásah do jeho práv spojených s nedotknuteľnosťou obydlia a súkromia.

19. Z ustanovení Trestného poriadku vyplýva, že platná právna úprava zveruje v štádiu konania, v ktorom sa sťažovateľ nachádza, ochranu práv dozorujúcemu prokurátorovi (prípadne prokurátorovi bezprostredne nadriadenej prokuratúry), v ktorého právomoci je korigovať prípadné pochybenia prípravného konania vrátane namietanej nezákonnosti vykonaných úkonov a z nich plynúcich dôkazov. V rámci práva na obhajobu možno uplatniť aj argumentáciu týkajúcu sa zákonnosti postupu pri vydaní príkazu na vykonanie domovej prehliadky, resp. argumentáciu o nezákonnosti obmedzenia základných práv nariadenou domovou prehliadkou.

20. Ústavný súd zároveň poukazuje na § 241 a nasl. Trestného poriadku, ktoré sa týkajú nasledujúcej etapy trestného konania (súdneho konania v štádiu preskúmania alebo predbežného prejednania obžaloby), podľa ktorých sú závažné procesné pochybenia dôvodom na odmietnutie obžaloby a vrátenie veci prokurátorovi.

21. Napokon ústavný súd pripomína, že platná a účinná právna úprava umožňuje sťažovateľovi domáhať sa ochrany svojich práv aj v ďalších štádiách trestného konania. V rámci práva na obhajobu môže obžalovaný uplatniť aj argumentáciu týkajúcu sa zákonnosti postupu orgánov činných v trestnom konaní v rámci prípravného konania vrátane postupu pri vydaní príkazu na vykonanie domovej prehliadky, resp. perfektnosti namietaného príkazu, a to na hlavnom pojednávaní pred prvostupňovým súdom, prípadne využitím opravných prostriedkov (odvolania a dovolania).

22. Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd dospel k záveru, že systém trestného konania poskytuje sťažovateľovi právne prostriedky, prostredníctvom ktorých sa môže účinne domáhať ochrany svojich označených práv. Za týchto okolností nie je daný dôvod, aby ústavný súd vstupoval v príslušnej fáze do prebiehajúceho trestného konania a neprípustne si tak predčasne uzurpoval právomoc dozorujúceho prokurátora, potenciálne aj súdu (v ďalších jeho štádiách), ktoré orgány sú primárne oprávnené a povinné korigovať prípadné pochybenia procesného postupu orgánov činných v trestnom konaní a súdov, a poskytnúť tak ochranu právam sťažovateľa. Ústavný súd v tomto kontexte dodáva, že hodnotenie zákonnosti dôkazov sú orgány činné v trestnom konaní

a súdy povinné realizovať *ex offio*, a hoc (ako už bolo povedané) nemajú právomoc zrušiť vydaný príkaz na vykonanie domovej prehliadky, majú právomoc konštatovať pri ňom nesplnenie podmienky zákonnosti a na ňu nadväzujúce porušenie práva na súkromie. V tomto ohľade je nevyhnutné zdôrazniť, že orgán činný v trestnom konaní a súd sú povinné nezákonnosť vydaného príkazu na domovú prehliadku a prípadný zásah do práva na súkromie explicitne konštatovať v rozhodnutí, ktorým sa trestné konanie vo vzťahu k dotknutej osobe v danom stupni konania končí. Týmto spôsobom sa vybuduje právny základ pre osobu, ktorej právo bolo takto porušené, domáhať sa náhrady škody, prípadne nemajetkovej ujmy proti štátu prostredníctvom zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a naplnia sa atribúty účinného opravného prostriedku tak, ako to vyžaduje čl. 13 dohovoru. Konkrétnym titulom náhrady škody bude nesprávny úradný postup v jeho definičnom pokrytí ustanovením druhej vety § 9 ods. 1 citovaného zákona, pričom v prípade, ak trestné stíhanie konkrétnej osoby nebolo zavŕšené právoplatným odsúdením, je otázka náhrady škody podľa aktuálne stabilizovanej aplikačnej praxe dostupná aj prostredníctvom nazerania na dotknuté trestné stíhanie ako nezákonné (pozri II. ÚS 245/2024).

23. Nad rámec ústavný súd poznamenáva, že sťažovateľ sa s prípadnou ústavnou sťažnosťou môže na ústavný súd obrátiť vo fáze právoplatného skončenia vedeného trestného konania, po vyčerpaní dostupných prostriedkov ochrany.

24. Vychádzajúc zo všetkých uvedených záverov, ústavný súd vyhodnotil ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti ako takú, na ktorej prerokovanie nie je daná jeho právomoc, preto ju podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde odmietol.

III.2. K namietanému porušeniu práv postupom okresného riaditeľstva v konaní vedenom pod ČVS: ORP-653/1-VYS-LV-2022 v súvislosti s výkonom domovej prehliadky 22. marca 2024:

25. Aj vo vzťahu k tejto časti ústavnej sťažnosti ústavný súd pripomína subsidiaritu svojej právomoci vo vzťahu k právomoci iných orgánov verejnej moci, ktorých oprávnenia poskytnúť základným právam alebo slobodám dotknutých osôb predchádzajú kompetencii ústavného súdu.

26. Subsidiarita ústavnej sťažnosti má pritom dimenziu formálnu i materiálnu. Formálna dimenzia znamená, že sťažovateľ pred podaním ústavnej sťažnosti musí „formálne“ podať všetky prostriedky na ochranu práv, ktorými disponuje, a materiálnou subsidiaritou je myslené to, že tieto prostriedky odôvodní spôsobom, ktorý všeobecnému súdu (príp. inému orgánu verejnej moci) umožní ústavnoprávny prieskum. Pokiaľ právny predpis ustanoví, že v určitej procesnej situácii je príslušný na rozhodovanie o právach a slobodách jednotlivca konkrétny orgán verejnej moci, bolo by zásahom do jeho právomoci a porušením princípu delby moci (čl. 2 ods. 2 ústavy), pokiaľ by iný orgán o týchto právach rozhodoval bez toho, aby bola daná možnosť príslušnému orgánu na realizáciu jeho právomoci. Obidve tieto hľadiská preto treba reflektovať pri interpretácii a aplikácii jednotlivých inštitútov zákona o ústavnom súde, v danom prípade pre posúdenie prípustnosti ústavnej sťažnosti a príslušnosti ústavného súdu na jej prijatie na ďalšie konanie.

27. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti (okrem iného, pozn.) namieta postup vyšetrovateľa okresného riaditeľstva pri vykonaní domovej prehliadky 22. marca 2024, predovšetkým neprítomnosť obhajcu

od momentu začatia jej realizácie, ako aj absenciu oboznámenia vlastníkov nehnuteľnosti o jej výkone.

28. Z ustanovení Trestného poriadku (§ 230 ods. 1) jednoznačne vyplýva, ktorý orgán verejnej moci vykonáva dozor nad dodržiavaním zákonnosti v prípravnom konaní a práve tento orgán, teda prokurátor príslušnej prokuratúry, má byť v prvom rade adresátom sťažovateľom predostretých námietok proti postupu vyšetrovateľa. Prokurátor je totiž v súlade s ustanoveniami Trestného poriadku oprávnený prípadné nesprávne – nezákonné postupy vyšetrovateľa korigovať.

29. Sťažovateľ teda mal možnosť uplatniť svoju argumentáciu v záujme ochrany svojich práv prostredníctvom podnetu podľa § 210 ods. 1 Trestného poriadku v nadväznosti na skutočnosť, že dozor nad dodržiavaním zákonnosti pred začatím trestného stíhania a v prípravnom konaní vykonáva prokurátor (§ 230 Trestného poriadku). Z príloh priložených k ústavnej sťažnosti však nevyplýva a sťažovateľ v ústavnej sťažnosti ani netvrdil, že by postup vyšetrovateľa pri domovej prehliadke, resp. celkovo jej nezákonnosť, namietal použitím § 210 ods. 1 Trestného poriadku. Zároveň nepreukázal, že by tento právny prostriedok nevyčerpal z dôvodov hodných osobitného zreteľa podľa § 132 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

30. Podľa § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde je ústavná sťažnosť neprípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd.

31. Vychádzajúc z už uvedených skutočností, ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol ako neprípustnú podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

32. Pretože ústavná sťažnosť sťažovateľa bola ako celok odmietnutá, bolo bez právneho významu zaoberať sa jeho ďalšími požiadavkami uvedenými v návrhu na rozhodnutie, rozhodovanie o ktorých je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. októbra 2024

Miloš Maďar
predseda senátu